

AIGUA INFINITA

Encara sò impregnada des tues olors,
mès torni a caminar, torni a caminar un viatge mès, torni a caminar.
En virar eth cap, tot de patac e rebrembat qu'aquiu dehòra i a ua lutz, ei era
mia estela.

Silenciosa e poderosa, me perdone e m'accepte, compassiua e umila,
es mèn errors, es mèn patacs, es mies queigudes, e era mia manca de fe.

Era mia manca de fe!

Confia ena vida, que tèrra fertila ès,
e laguens tòn sauves es hònts secretes d'aigua infinita.

Son cansadi aguesti uelhs de veir-mos plorar,
arrosat ei eth camin , lèu lèu florirà.
S'a acabat guardar endarrèr, era sòrt ei de qui la va a cercar,
mos sobren es destins, s'er orizon guardam!

Era mia manca de fe!

Confia ena vida, que tèrra fertila ès,
e laguens tòn sauves era hlama incandescenta.

Aigua infinita...

Aigua infinita...

Aigua infinita...